ORDONANŢA CURŢII (Camera a opta)

12 noiembrie 2010 *

În cauza C-339/10,

având ca obiect o cerere de pronunţare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Varhoven administrativen sad (Bulgaria), prin decizia din 14 iunie 2010, primită de Curte la 7 iulie 2010, în procedura

**Krasimir Asparuhov Estov,**

**Monika Lyusien Ivanova**,

**Kemko International EAD**

împotriva

**Ministerski savet na Republika Bulgaria,**

* Limba de procedură: bulgara.

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul K. Schiemann, președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen și doamna C. Toader (raportor), judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,
grefier: domnul A. Calot Escobar,

după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

**Ordonanță**

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta").

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Estov, doamna Ivanova și Kemko International EAD, pe de o parte, și Ministerski savet na Republika Bulgaria (Consiliul de Miniștri al Republicii Bulgaria), pe de altă parte.

## Cadrul juridic

*Dreptul Uniunii*

3 Declarația cu privire la Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona semnat la 13 decembrie 2007 (JO 2010, C 83, p. 335), are următorul conținut:

„Carta […], care are forță juridică obligatorie, confirmă drepturile fundamentale garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și astfel cum rezultă acestea din tradițiile constituționale comune statelor membre.

Prezenta cartă nu extinde domeniul de aplicare al dreptului Uniunii în afara competențelor Uniunii, nici nu creează vreo competență sau sarcină nouă pentru Uniune și nu modifică competențele și sarcinile stabilite de tratate."

*Dreptul național*

4 Articolul 103 din Legea privind amenajarea teritoriului (Zakon za ustroystvo na teritoriata) prevede:

„[…]

2. Planurile de amenajare generale stabilesc destinația predominantă și tipul de construcție ale părților structurale particulare din teritoriile care fac parte din plan.

3. Planurile de amenajare detaliate stabilesc destinația precisă și tipul de construcție ale terenurilor particulare care fac parte din plan.

[…]”

5 Articolul 127 din această lege prevede:

„[…]

6. Planul de amenajare general este aprobat de consiliul municipal după prezentarea de către primar. Decizia de aprobare a planului este publicată în Jurnalul oficial. Aceasta este definitivă și irevocabilă.

7. […] Normele și regulile specifice de amenajare a teritoriului capitalei fac obiectul unei legi speciale.

8. […] Noul plan de amenajare general al capitalei, precum și modificările planului de amenajare general în vigoare sunt adoptate de Consiliul de Miniștri, conform prezentei legi și cu respectarea regulilor și a normelor de amenajare și de construcție stabilite prin Legea privind amenajarea și dezvoltarea capitalei.

[…]

10. […] Planul de amenajare general al unei aglomerații de importanță națională este aprobat prin ordonanța ministrului dezvoltării regionale și al lucrărilor publice, emisă în colaborare cu consiliul municipal, care este publicată în Jurnalul oficial. Ordonanța este definitivă și irevocabilă.

[…]”

**Acțiunea principală și întrebările preliminare**

6 Printr-o decizie din 16 decembrie 2009, Ministerski savet na Republika Bulgaria a modificat planul de amenajare general al orașului Sofia în ceea ce privește două terenuri cu destinație reglementată. Potrivit acestui plan, cele două terenuri făceau parte dintr-o zonă de „activități de servicii destinate colectivității" și, potrivit planului de amenajare detaliat, acestea erau destinate construirii unor magazine și a unor birouri. În temeiul acestei decizii, terenurile menționate sunt incluse de la acea dată într-o zonă de „spații verzi", în care nu mai sunt autorizate construcțiile destinate unei activități economice.

7 Reclamanții din acțiunea principală au atacat decizia menționată în fața Varhoven administrativen sad. Prin ordonanța din 20 aprilie 2010 pronunțată într-un complet de trei membri, acesta a respins această acțiune considerând că, în conformitate cu articolul 127 alineatele 6 și 10 din Legea privind amenajarea teritoriului, planurile de amenajare generale aprobate de consiliul municipal și de ministrul dezvoltării regionale și al lucrărilor publice nu pot fi atacate în justiție.

8 Reclamanții din acțiunea principală au atacat această ordonanță în fața aceleiași instanțe chemate să se pronunțe în complet compus din cinci membri, care se întreabă dacă nerecunoașterea, în dreptul național, a unui drept de exercitare a unei acțiuni împotriva unei decizii privind planul de amenajare general al capitalei este incompatibilă cu dreptul consacrat la articolul 47 din cartă.

9 În aceste condiții, Varhoven administrativen sad a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Poate fi admisă posibilitatea excluderii actelor administrative care aduc atingere drepturilor și libertăților garantate de dreptul Uniunii de la controlul jurisdicțional prevăzut la articolul 47 din [cartă]?

2) Dacă această posibilitate poate fi admisă, există criterii pentru a determina tipurile de acte administrative, potrivit articolului 47 din [cartă], în privința cărora este posibilă excluderea controlului jurisdicțional și care sunt aceste criterii?

3) Este posibilă excluderea controlului jurisdicțional în privința planurilor de amenajare generale care aduc atingere dreptului de proprietate?”

**Cu privire la competența Curții**

10 În temeiul articolului 92 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, atunci când Curtea este în mod vădit necompetentă pentru a judeca o cerere, Curtea poate, după ascultarea avocatului general, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

11 Fiind sesizată în temeiul articolului 267 TFUE, Curtea este competentă să se pronunțe cu privire la interpretarea Tratatului FUE, precum și cu privire la validitatea și la interpretarea actelor adoptate de instituțiile Uniunii. Curtea are o competență limitată la examinarea dispozițiilor dreptului Uniunii (a se vedea Ordonanța din 16 ianuarie 2008, Polier, C-361/07, punctul 9 și jurisprudența citată).

12 Cu toate acestea, în ceea ce privește prezenta cauză, trebuie amintit că, potrivit articolului 51 alineatul (1) din cartă, dispozițiile acesteia se adresează „statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii" și că, în temeiul articolului 6 alineatul (1) TUE, care atribuie o forță obligatorie cartei, și astfel cum reiese din Declarația cu privire la Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, aceasta nu creează vreo competență nouă pentru Uniune și nu modifică competențele acesteia din urmă.

13 Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante, cerințele care rezultă din protecția drepturilor fundamentale sunt obligatorii pentru statele membre atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii, acestea fiind ținute, în măsura posibilului, să nu încalce cerințele respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 octombrie 2007, Möllendorf și Möllendorf-Niehuus, C-117/06, Rep., p. I-8361, punctul 78, precum și jurisprudența citată).

14 Dat fiind că decizia de trimitere nu conține niciun element concret care să permită să se considere că decizia Ministerski savet na Republika Bulgaria din 16 decembrie 2009 ar constitui o măsură de punere în aplicare a dreptului Uniunii sau ar prezenta alte elemente de legătură cu acesta din urmă, competența Curții de a răspunde la prezenta cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare nu este dovedită.

15 În aceste condiții, trebuie să se constate că, în temeiul articolului 92 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, Curtea este în mod vădit necompetentă pentru a răspunde întrebărilor adresate de Varhoven administrativen sad.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

16 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) dispune:

**Curtea de Justiție a Uniunii Europene este în mod vădit necompetentă pentru a răspunde întrebărilor adresate de Varhoven administrativen sad (Bulgaria) prin decizia din 14 iunie 2010.**

Semnături